nud haige ſedda kanda ja nörkas kotti al ärra; agga kui Prantſus temmale mönned lögid olli palja mögaga ſelja peäle annud, wöttis haige kotti jälle ſelga ja kandis eddaſi, kunni laagri. Ja wata, ſe olli hea arsti rohhi. Kotti kandja haigus kaddus ſeſtſammaſt tunniſt, et ta pärraſt weel ſüddameſt römus olli, et temma pärraſt, keigel ello ajal, ennam haiguſt ommas ihhus ei tunnud.

Peks ei te jo ial kurja,
Mis ſiin rahwas laidab murja!
Prantſus, ſe ſuur birmoandja,
Satis koera-kotti kandja, —
Läbbi omma hullo tojo —
Haige mehhe, terwelt kojo! —
Nenda hoidwad witſa kimbud
Kurja laste pahhad tembud,
Öige omma näggematta.
Et need jäwad teggematta;
Mis, kui isſad witſad wötwad,
Lapſed tehha kohhe tötwad.
Römo tunneb wagga ſiis,
Wallo ſe, kell' pahha wiis!
Nenda, kui me praego näinud,
Peks ka haiget terweks teinud;
Mis ſiis kurjal lapſel loota?
Ühtid muud, kui pekſo oota!

Kus ei nöu hea ſönna,
Seäl on peks ſiis ikka kenna!

Löukoera rammuſt.

Sedda on nähtud, et löukoer hea hobbuſega niſammo kergeste metſa jookſeb, kui rebbane annega. Üks mees ütleb, et temma omma ſilmaga näinud, kui noor löukoer ühhe täiskaswand hobbuſega terwe pennikoorm maad, ſealt paiguſt ſuus ärrawinud, kus ta hobbuſt esmalt olli ärramurdnud.

Üks teine, nimmega Sparmani, kirjutab, et temma Ahwrikama lõuna pool otſas omma ſilmadega näinud, kui ſuur löukoer ſure tuggewa lehma ſuhho tömbanud ja ſellega ni rutto ärra läinud, kui kas hiriga, ja on weel ülle laia ja ſüggawa krawi karganud, kui olleks pu-leht temma ſuus olnud.

Se rammo, mis löukoera ſees,
On hirmus inimeste ees;
Mis ta on ſanud ſelle käeſt,
Kes keik on lonud wägga hääſt.
Kus ſoe, helde, kallis Ma,
Seäl omma waewa ellada:
Siin tappab rahwaſt wina joom,
Seäl murrab jälle metſa loom;

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1869, lk. 26